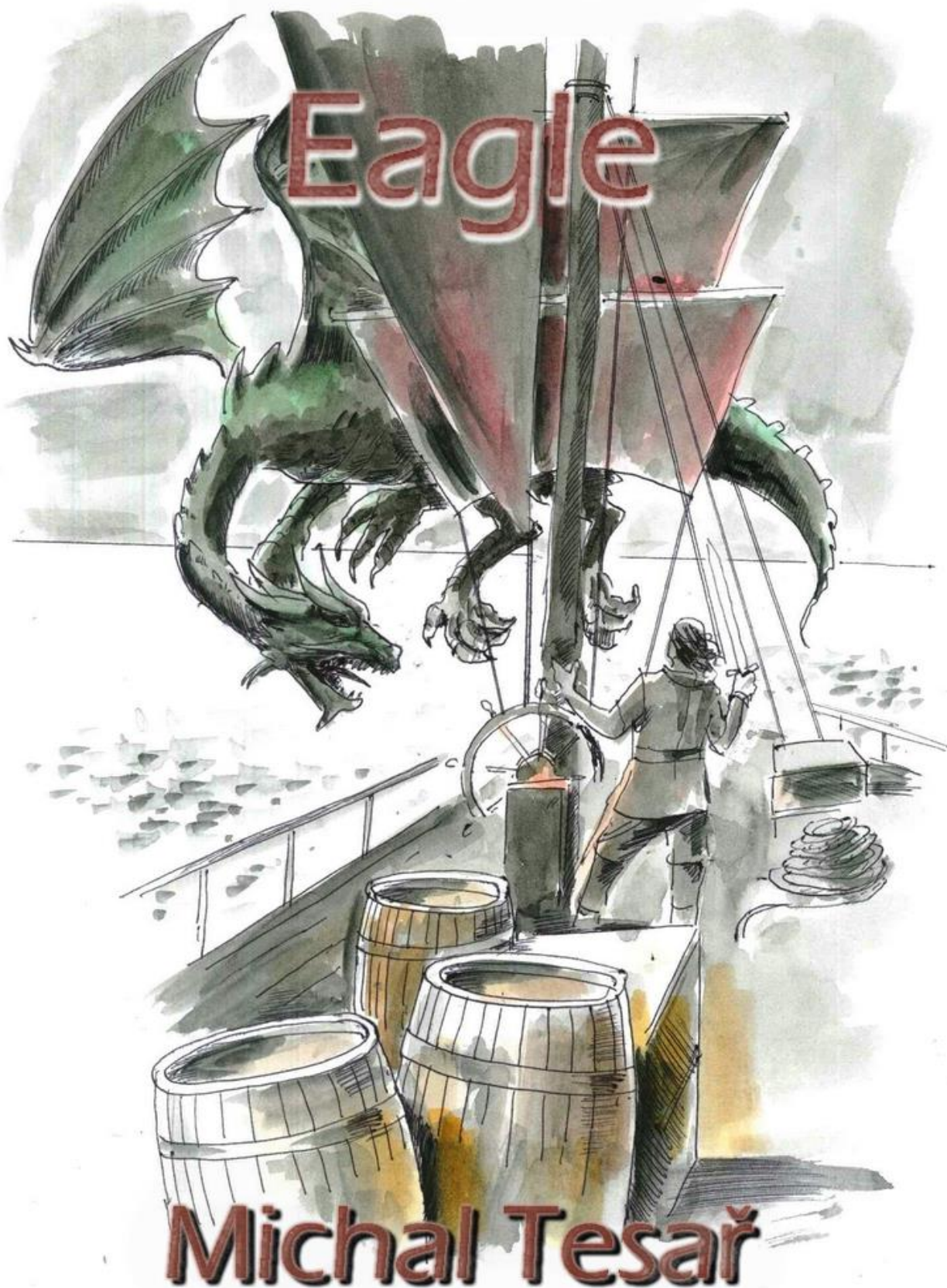

Příběhy obyčejného hrdinství

Michal Tesař

Michal Tesař

PŘÍBĚHY OBYČEJNÉHO HRDINSTVÍ

Eagle

Copyright

Autor: Michal Tesař

Vydal: Martin Kolářček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87856-77-2 (epub)

978-80-87856-78-9 (mobi)

978-80-87856-79-6 (pdf)

PROLOG

Již několik století nalézáme po Evropě rozeseté osamocené, ve skupinkách stojící či dokonce ve vzorných řadách seřazené kameny. Menhiry. Je až s podivem, kolik různých podob může mít vysvětlení, odkud že se tyto pomníky vzaly. Někdo tvrdí, že je kámen symbolem spojení s mimozemskou civilizací, další si myslí, že přes nerost proudí nad povrch podzemní energie, jiní se kloní k astronomické mapě, viditelné ze vzduchu. Doopravdy však nikdo nemá ponětí, proč tyto památky nalézáme ve Francii, v Anglii či v Sasku. A přitom vysvětlení je jednodušší, než by všem bylo milé...

VRAŽDA

Tíživé ticho, vznášející se nad planinami nedaleko Kingborough, roztálo nelidské zakvívání, doprovázené dusotem a funěním. Così obrovského se řítilo temnou nocí planinami do vzdálených lesů. Úzký srpek měsíce, vytrvale schovaný za těžkými mraky, nerad vyslal k zemi chladný proužek světla. Dva muži, skrytí za terénní vlnou mu nezůstali utajeni. Bledý paprsek osvětlil vousaté tváře a planoucí oči, brnění a ruce, pevně sevřené na jílcích mečů.

„Dnes v noci jistě přijde!“ zašeptal jeden.

Druhý muž souhlasně kývl.

„Jsme poslední kraj, který byl ušetřen té tyranie! Je to jen na nás! Bud' to on, anebo my, jiná volba není!“

„Měj oči otevřené, cítím v kostech, že je blízko! Vědmy tvrdí, že se zjevuje náhle, odnikud a v noci!“

Oba muži opatrně vyhlédli zpoza svého přirozeného úkrytu. V tu chvíli se mraky roztrhly a pláně zalil mrtvolný svit luny. Před jejich zraky se náhle zjevila děsivá postava, zahalená do pláště. Hrubý hlas, připomínající svist meče, jim udeřil do uší:

„Vaše vědmy měly pravdu! Ale to vy už neoceníte!“

Zablýsknutí ostří byl poslední zrakový vjem staršího z mužů. Pak mu pádná sekera, vedená strašlivou silou, oddělila hlavu od krku v gejzíru smolně temné tekutiny, druhý úder zasáhl krunýř na zádech mladšího. Ten se s chroptěním svalil do tratoliště krve svého druha.

„Tyranie začíná! Celý kraj nyní patří mně a já se postarám, aby se vaše rodiny měly tak, jako teď vy! Nikdo mě nezastaví!“

Postava v plášti zmizela tak, jako se objevila. Na planině zbyla dvě chladnoucí těla jako předzvěst zlých událostí, které měly zasáhnout kingboroughský kraj.

* * *

Sychravé ráno jen neochotně pouštělo sluneční paprsky skrze oponu mlhy, která halila Kingborough do smutného šedého pláště. Veliké město leželo v rovinaté krajině mezi dvěma vodnatými řekami. Den ostré jízdy na sever by poutníka přivedl do oblých kopců, na jihu se rozprostírala oblast močálů a na zbylých světových stranách bylo možno narazit na dubové a jedlové lesy. Kingborough patřilo mezi významná kupecká a vojenská sídla. Obehnáno vysokou zdí a vodním příkopem, chránilo se takto před ničivými nájezdy divokých kmenů ze Severních teritorií. Byli to především Vethové, kteří plenili okolní kraje, kradli ženy a děti do otroctví, zapalovali vesnice i malá města, která nebyla dobře zabezpečena. Rady moudrých takto postižených měst hledaly pomoc u nejvyššího vládce Kingborough, hraběte Crichtona, aby jim pomohl zbavit se té chátory. Ale veškeré vojenské akce selhávaly. Vethové byli schopni rozprášit sebelépe organizované vojsko. Jako by je kdosi na dálku vedl, dokázal odhadnout myšlenky protivníka a v pravý čas zaútočit. Za těch několik let neustálých bojů se některé vesnice dobrovolně vzdaly a připojily se k panství, které ovládal vévoda Vethsdorf, než aby byly vypáleny a její obyvatelé zabiti, či odvečeni do otroctví. Postupem času zbyl jako světlý bod v oceánu temnoty jen kingboroughský kraj. Ale město již bylo vyčerpané, lidé se báli obchodovat, či jenom vyjet za hradby. Hrabě Crichton povolal tajně na svůj hrad dvě vědmy, které měly odhalit, odkud že zběsilí Vethové čerpají svou nezměrnou sílu a energii. Obě svorně označily jako strůjce zla vévodu Vethsdorfa. Po nátlaku hraběte se čarodějky pokusily vévodu zbavit jeho moci a kouzel. Obě však byly nalezeny mrtvé ve své komnatě, s vypálenými očnicemi

důlky a puklou lebkou. Vévoda z Vethsdorfu byl silnější a jeho kouzla mnohem účinnější, než mohly vědmy obsáhnout. Zdálo se, že není cesty jinam, než do područí vévody a jeho pohůnků...

* * *

Celé město ještě spalo, když se u hlavní vstupní brány ozval hlasitý křik nevyspalé stráže a chraplavý hlas prošedivělého starce, který vlekl značně obtěžkanou káru. Když však strážní odkryli plášť, kterým byl náklad přikryt, jako by je bodl otrávenou dýkou. S hrůzou ustoupili od vozíku a jeden se rozběhl k hraběcímu domu.

Na káře ležela dvě těla. Jedno bez hlavy a chladné, druhé s obrovskou ranou na zádech a stažené křečovitým úsilím nezemřít hned. U starcovy káry se utvořil hlouček mužů a smuteční průvod pomalu zamířil do města.

„Má paní, promiňte drzost služebníka, ale mám špatnou zprávu. Vévoda Ian z Cornwallu je mrtev a hrabě Crichton, váš manžel, je velmi těžce zraněn. Jejich těla objevil jakýsi stařec nedaleko hradeb, když se vracel domů!“

Oči starého služebníka se zalily slzami a jen s nejvyšším vypětím dokázal podržet lady Crichtonovou, které se podlomila kolena. Posadila se do křesla a nepřítomně hleděla před sebe. Po chvíli k ženě přišel malý, asi pětiletý chlapec v doprovodu šedého vlkodava. Pes ulehl lady Crichtonové k nohám a hošík se jí snažil uvelebit na klíně.

„Maminko, co se stalo? Proč tu lidé křičí? Proč pláčeš? A kde je můj tatínek?!“ ptal se chlapec.

Starý sluha pomohl lady vstát a podpírajíc ji, došli spolu na nádvoří, kde na provizorních lehátkách uviděla obě těla. Jako v hrůzném snu viděla bezhlavý trup Cornwalla a obrovitou ránu v zádech svého muže. Poklekla. Slyšela sípavý přerývaný dech, přerušovaný smrtelným chropotem. Hrabě Crichton umíral. Žena ho uchopila za ruku. Muž otevřel kalné oči a jeho suché rty zašeptaly:

„Odejdi, má paní, vezmi syna a prchněte! Vzpomínej na mě v dobrém. Vždycky jsem tě miloval! Synovi předej můj prsten! Ten, kdo nás zabil, byl...”

„Kdo?! Kdo to byl?!“ křičela plačtivě žena.

Chladný spár smrti však byl rychlejší. Prsten, představující dva spletené hady, padl do prachu nádvoří...

O 20 LET POZDĚJI

Celý kingboroughský kraj trpěl. Strach o holý život, časté přepadávání obchodníků v lesích, drancování vesnic, znásilňování dívek a žen, rabování v panských sídlech a dokonce i ve svatyních. To všechno prožívali lidé, kteří se po vraždě vévody z Cornwallu a hraběte Crichtona dostali do područí vévody z Vethsdorfu. Tento krutý vládce, o kterém se říkalo, že lidská je na něm pouze tvář, tyran v nejhorší podobě tohoto slova, uvrhl celý kraj do temné poddanosti strachu, násilí a smrti. Lidé houfně opouštěli své domovy a snažili se přesídlit někam, kde by se nesetkali s vévodovými nohsledy. Ale takových míst bylo v celé zemi málo. Nedotčených zůstalo několik klášterů, ale ty nemohly pojmout velké množství uprchlíků. Zbýval jedině přístav Bow na jihu, který díky silnému opevnění a schopným šamanům dokázal odolávat temným silám vévody z Vethsdorfu. Mnoho lidí se nalodilo na koráby či veslice a odplulo vstříc neznámým zemím. Všech sedm krajů se postupem času vylidnilo. Ti, kteří zůstali, se chvěli o své životy. Téměř nikdo nehospodařil, v zemi se rozmohl hladomor. Všichni věděli, kde je příčina, nikdo se ale nedokázal účinně bránit. Jen stará vědma v Clothii, než ji zabili, dala jakousi naději do budoucna. Prý jen orel dokáže zatnout spár vévodovi do týla. Bude to však stát mnoho životů a na konci boje prý ze země nasáklé krví vyrostou kameny...

KALIFOVY DĚTI

Nad Jazehem zapadalo slunce. Muslimští věřící konali poslední večerní modlitbu společně s muezzínem. Tržiště pod minaretem utichlo a vyprázdnilo se. Hlas muezzínův byl rušen pravidelnými kroky muže, který šel pomalu kolem stánků se zbožím. Písek skřípal pod botami ze silné kůže. Již na první pohled bylo zřejmé, že není Arab. Husté, černé, dlouhé vlasy, lesknoucí se v posledních paprscích, padaly neznámému až na záda. Vysoké čelo a výrazné obočí dominovaly pravidelnému obličejí. Pár pronikavě chladných modrých očí a silný nos spolu s úzkými rty dotvářely téměř šlechtický výraz. Muž byl bez vrásek, vysoký téměř sedm stop a vážící úměrně své výšce. Měl silné paže a mohutný trup a podle plavné chůze i pružné nohy. Oblečen byl v bavlněnou košili a koženou vestu, krátké kalhoty končily těsně nad koleny. Lýtka kryly pevné boty. Jeho zbraně tvořily dvě dýky a lehký rovný meč.

Nyní tedy kráčel neznámý muž kolem minaretu a díval se ze své výšky na modlící se Araby. Muezzín skončil svou práci, všichni se počali zvedat, klepat koberečky a balit své zboží.

„Hej, muži!“ uslyšel za sebou drsný hlas. „Zastav se a otoč!“

„Co se děje? Provedl jsem něco?“ zeptal se muž mírným hlasem a pomalu se obrátil.

Uviděl vojáka v uniformě kalifovy stráže.

„Mám za úkol předvést tě před svého pána, kalifa Al Marátího. Chce vidět člověka, který nosí rovný meč, dlouhé vlasy a zachránil jeho děti.“

Neznámý chvíli uvažoval. Pak mu tváří proběhlo cosi jako úsměv.

„Dobrá, půjdu s tebou,“ řekl prostě a spolu s vojákem odešel z tržiště, aby se po chvíli setkal se správcem kraje, kalifem Al Marátím.

* * *

„Alláh s vámi, můj pane! Přivádím toho, který vás zajímal!“ ohlásil kalifovi voják a s tělem v předklonu odkráčel pozadu z místnosti.

Neznámý pohlédl měkce na kalifa, sklonil hlavu a hřbetem ruky se dotkl čela. Vladař spokojeně kývl a jediným gestem vyprázdnil svoji komnatu od všech poddaných a vojáků. Sotva se zavřely slonovinou a zlatem vykládané dveře, kalif vstal ze své pohovky a došel k muži. S údivem obhlédl jeho nebývale urostlou postavu, zbraně i oblečení. Pak se otočil a ulehл zpět do zlatem prošívaných polštářů.

„Mnoho jsem o tobě slyšel od mých dětí. Jsem ti za ně neskonale vděčný, stejně jako za svoji zlatou galériu. Zachránils' vše, co pro mne má cenu. Také jsem tě dlouho nemohl objevit. Nevím, kde ses' skrýval. Ale mé děti po tobě toužily. Tak jim chci udělat radost. Ale máš přece jen u mne malý dluh.“

„A jaký, pane?“

„Neznám tvé jméno, zemi, odkud přicházíš, ani proč ses' rozhodl pomoci zrovna mně. Vyprávěj!“ vyzval kalif Al Marátí neznámého a současně přisunul ke svému lůžku podnos s ovocem a džbán vína.

„Dobrá, pane. Pokusím se být přesný. Jmenuji se Mark Crichton, pocházím z panství Kingborough a snažím se pomáhat lidem, kteří to podle mého názoru potřebují,“ odpověděl muž s lehkým úsměvem a vzal si hrozen vína.

Kalif vrhl na Marka nevěřící pohled.

„A to je vše? Vše, co mi povíš? Tolik jsi toho pro mne vykonal a řekneš, že ti stojím za to, abys' mi pomohl? No, Šeherezáda nejsi, to je pravda, ale sdílnější bys' mohl být!“ řekl Al Marátí s naoko hranou zlobou.

„Vidím, pane, že mé přesné vysvětlení ti nestačí. Ale abys' pochopil všechny souvislosti, musím začít od začátku!“

A s těmito slovy započal Mark své vyprávění.

* * *

„Panování vévody z Vethsdorfu se neblaze odrazilo na celém panství, které kdysi spravoval můj otec, hrabě Crichton. Lidé nevycházeli z domů, vázl obchod, pole nerodila, bylo sucho, pak náhle přišly strašlivé bouře s krupobitím, záplavy, nemoci, hlad. Jako by nad celým krajem visela temná kletba. Všechno to utrpení a bída ještě umocňovaly vysoké daně, které byly bezohledně vybírány. A pokud nebylo na zaplacení, přišli vojáci a vše zabavili nebo zničili, neplatiče uvrhli do vězení, anebo je na místě zabili. Byl jsem v té době mladý, možná nerozumný, ale již jsem cítil. Cítil jsem obrovskou nenávist k tomu muži, který vládl v kingboroughském kraji. Musel jsem se dívat, jak jeho pohůnci znásilňují naše služebné, vraždí muže, pracující na našem sídle a kradou náš majetek. Moje matka v zoufalství zabila velitele vévodových vojáků. Její tělo jsem nenašel. Jen cosi, co vzdáleně připomínalo, dnes již mohu říci, krásnou ženu a oddanou manželku. Když se na ni ti zplozenci pekla vrhli, chtěl jsem ji bránit. Utekl jsem na hradby a kuší střílel do té změti mečů, seker a kopí, které masakrovaly mou matku. Když vojáci zjistili, že jsem na hradbách a mé střely jim provrtávají pancíře, drátěné košile a přilbice, vyběhli za mnou. Kovová rukavice jednoho z nich mi vyrazila vědomí z hlavy a já se zřítil z ambitu na nádvoří. To, že jsem přežil, byla jen velká náhoda a štěstí. Dopadl jsem totiž na záda do hromady mazlavého hnoje. Měkká, ale smrdutá poduška mi zachránila život. Nikdo mne nechtěl dorazit, ostatně já se nehýbal a vypadal jsem jako mrtvý. Vojáci posléze odtáhli a já se probral. Seděl jsem sám na hromadě koňských a kravských výkalů, opuštěný, jediný živý mezi těly, na kterých začínali hodovat havrani. Dýmající stavba, domov můj a mých rodičů, jen dokreslovala pochmurnou náladu a beznaděj, které jsem propadl. Náhle

jsem zevnitř pocítil nával ohromné energie a věděl jsem, co musím udělat. Jako poslední z rodu Crichtonů nesmím zemřít, aniž bych nevykonal pomstu na těch, kteří způsobili mé utrpení. Oblékl jsem si jiné šaty, za opasek dal dýku a na záda zavěsil kuši. Takto připraven, osedlal jsem koně, který jediný zbyl v maštálích, a nechal za zády spáleniště plné mrtvol, které kdysi bylo výstavním palácem a bydlištěm šťastné rodiny Crichtonů.

Putoval jsem krajinou vždy od západu do východu slunce, přes den jsem odpočíval v temných jeskyních, na okrajích bažin, v opuštěných staveních. Věděl jsem, že se nesmím setkat s vojáky vévody Vethsdorfa. Předpokládal jsem, že mne poznají a nebudou mne šetřit. Obživu jsem si musel obstarávat všelijak. Lovem, krádežemi, pomáhal jsem venkovanům na polích. Ale ze všeho nejvíce jsem se snažil, abych největší škodu způsobil Vethsdorfovi. Ze zálohy jsem útočil na vojáky, střílel je kuší, lákal je na sebe a zaváděl je schválně do míst, odkud se již nevrátili. Dostal jsem od lidu přezdívku Eagle, Orel, neboť prý dokážu zaútočit velkou silou, rychle a pak se ztratit. Vévoda po mně pásl, ale nebyl schopen mne chytit, natož zabít. Několikrát jsem měl namále, ale vždy jsem si našel skulinu, kudy utéci. Myslím, že v tomto neustálém boji o život jsem se naučil mnohému, co se mi hodilo později. Ale síla vévody byla ohromná. Uchýlil jsem se proto do Eggerthu, opevněného horského chrámu, kde žili mniši řádu Apokalyptických rytířů. Vstoupil jsem do kláštera a právě mým bratrům vděčím za vše, co mne život psance nestihl naučit. To, co znám o zbraních, boji, životě, filozofii či ženách, vím právě od nich.

Deset let jsem se učil ovládat své svaly, smysly, pocity, zbraně a vše, co k tomu patří. Ale myšlenka na pomstu byla v mé duši pevně zakořeněná. Zažádal jsem tedy o propuštění z řádu. Bratři byli svolní, velmistr mi však přikázal složení závěrečné zkoušky. Ta se skládala ze tří částí. První byla více než příjemná, musel jsem prokázat své mužství a strávit noc s pannou. Druhý den bylo určeno, že budu s mými bratry pít do němoty. I tato zkouška proběhla více než dobře. Jen jsem nikdy neviděl tolik a tak opilých mnichů. Poslední zkouška byla nejtěžší. Musel jsem si vybrat tři zbraně a bojovat se svými učiteli. Vybral jsem si dýku, meč a kopí. Nechtěl jsem nikomu ublížit a myslím, že i mí učitelé mne měli rádi.

